

Medved: »Je li to človek?«

Volk: »Aha, glej, to je človek!«

Medved je skočil izza grma v gaz, volk pa ostane za grmom in gleda, kaj bo.

Ko vidi pandur medveda sredi gazi, kjer se napihuje, izvleče samokres in dvakrat ustrelji. Pogodil ga je obakrat, ker se je vsakokrat stresel. A medved ostane na bojišču. Pandur se pa ne šali, temveč potegne svetli nož in lop po njem enkrat, dvakrat ter mu kroji kožuh. Ko potegne z nožem tretjič, zbeži v šumo medved, ves oblit s krvjo.

Čez več dni, ko je medved nekoliko prebolel rane, se snide zopet z volkom.

Volk: »No, kako je bilo, prijatelj? Sedaj menda vidiš, da je človek najmočnejše živo bitje.«

Medved: »Hočeš-nočeš, sedaj moram verovati. Ali, zaista, nisem videl v svojem življenju take živalinje, kot je človek. Stal sem v gazi, a on mi kot divja mačka prhne v lice, tako da se mi naježi vsa koža. A ko mu pridem bliže, izvleče nekak svetel jezik, pa lop enkrat, dvakrat in evo, glej mojo črepino!«

Moč pesmi.

*Radosti večje na svetu mi ni,
kakor če pesem veselo zapojem,
mračna se duša tedaj mi zvedri
in zadovoljnost spet v srcu je mojem.*

*Kadar mi žalost prešine srce,
ondaj blaži me pesemca mila,
kadar mi v duši se misli rode,
že se iz srca je pesem izlila.*

*Pesmi si pojem vesele, glasné,
da mi po polju glas daleč odmeva,
misli pa moje najprej mi hité —
tjakaj, kjer hiša mi rojstna sameva.*

*V duhu spustim se pod lipo tedaj,
gledam studenec ljubkó žuboreči,
poleg pozdravlja zeleni me gaj,
ptica prepeva v cvetoči mi seči.*

† Marjeta Sršenova.

